

Voor de kleuters

NELLY DONKER

BAB-BER-TJE KO-NIJN HEEFT TE VEEL GE-GE-TEN!

Klei-ne Bab-ber-tje, een jong ko-nijn-tje, liep druk bab-be-lend naast zijn moe-der voort, die hem ste-vig bij zijn zach-te poot-je vast-hield.

„Nu moet je niet zo-veel pra-ten Bab-ber-tje,” zei moe-der ten-slot-te, „want we lo-pen hier niet ge-zel-ig een beet-je te wan-de-len, neen, ik ga je een he-le-boel le-ren.”

„Maar ik weet al reu-ze veel, mam-mie,” zei Bab-ber-tje ei-gen-wijs. „Ik mag, zo-lang ik klein ben, geen kool-bla-de-ren e-ten; ik moet de wortel-tjes goed kau-wen en als er een le-lijk dier in de buurt is, moet ik heel stil op de grond gaan lig-gen of een goe-de schuil-plaats zoe-ken. Ook moet ik wan-neer een groot ko-nijn mij iets vraagt, al-tijd net-jes „U” zeg-gen en met twee woor-den spre-ken...”

„Tjon-ge,” riep moe-der ver-baasd uit, „wie heeft jou dat al-le-maal ver-teld?”

„Dat heeft pap-pie ge-daan,” ant-woord-de Bab-ber-tje trots. „En hij heeft er bij ge-zegd, dat ik, als ik la-ter groot ben, ook al-leen het bos in mag.”

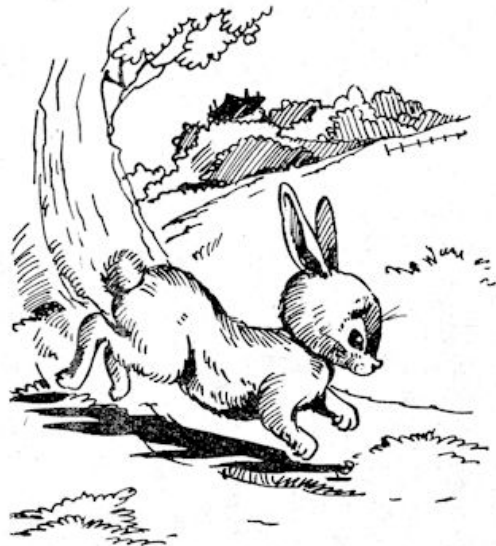
„Ja, ja,” knik-te moe-der na-den-kend, „maar je bent daar-voor nog lang niet groot ge-noeg, hoor. Kom, la-ten wij wat van het wor-tel-groen daar op dat land gaan e-ten.” Bab-ber-tje was er di-rect voor te vin-den. Hij sprak geen woord-je meer, zo smul-de hij. Het wor-tel-loof smaak-te moe-der ook erg lek-ker, maar on-der het e-ten let-te ze in-tus-sen toch goed op haar klei-ne zoon-tje. Op-eens was de-ze ech-ter tus-sen het dich-te groen ver-dwe-nen. Moe-der be-gon di-rect te zoe-ken, doch Bab-ber-tje was ner-gens te vin-den en ten-slot-te ging ze ver-drie-tig naar huis.

„Waar is Bab-ber-tje?” vroeg va-der da-de-lijk. „Hij is toch niet al-leen op het land of in het bos?”

„Ja, dat is hij wel,” snik-te moe-der. „Plot-se-ling was hij weg en ik kon hem ner-gens meer vin-den.”

„Wel, al-le knol-ra-pen,” riep vader op-ge-won-den, „dan zal ik hem eens gaan zoe-ken.”

Nau-we-lijks had hij dit ge-zegd, of er klonk een ang-stig ge-piep bij de in-gang van hun hol. Va-der en moe-der her-ken-den di-rect de stem van hun zoon-tje en ze vlo-gen er op af. Daar zat Bab-ber-tje zo dik als een op-ge-bla-zen lucht-bal-lon-ne-tje, in de smal-le in-gang

van het hol vast-ge-klemd. Va-der be-gon da-de-lijk het zand om hem heen weg te gra-ven, zo-dat het klei-ne ko-nijn-tje zich al heel gauw weer kon be-we-gen. Hui-lend liep hij voor va-der en moe-der uit ver-der het hol in en ver-tel-de, dat hij stil-le-tjes naar het kool-veld was ge-gaan, waar hij veel kool-bla-de-ren had ge-ge-ten.

„Dat is erg dom van je, Bab-ber-tje,” zei va-der. „Je moet nu da-de-lijk naar bed, an-ders word je niet meer be-ter. Laat dit na-re voor-val een goed les-je voor je zijn.”

Het duur-de geen vijf mi-nu-ten of Bab-ber-tje sliep als een roos. De vol-gen-de och-tend was zijn buik-je ge-luk-kig veel min-der dik. Het heeft ech-ter heel, heel lang ge-duurd, voor-dat hij weer kool-bla-de-ren durf-de e-ten. Toen was hij ech-ter een groot en sterk ko-nijn en geen klein, dom Bab-ber-tje meer.

ZOEKPLAATJE

Waar is de zoon van de houthakker?